

Periodisk evaluering av bachelor- og masterprogrammet i sosiologi, UiO

Som meddelt oss i brev og e-post av 4. desember 2008 fra Liv Tone Måseidvåg, oppnevnte dekan ved SV-fakultetet, UiO, Knut Heidar, følgende komite for å evaluere bachelor- og masterprogrammene i sosiologi ved UiO:

Professor Jon Hovi, UiO (administrator)
Forskningssjef Randi Kjeldstad, SSB
Professor Bente Rasmussen, NTNU

Komiteen har lagt til grunn det mandat og de retningslinjer som beskrives i brevet fra Måseidvåg. Komiteens mandat er å foreta en samlet vurdering av om målene for programmet slik de er beskrevet i programplanen er oppnådd, om de er godt formulert og om de er hensiktsmessige. Komiteens anbefalinger bygger på en vurdering av:

1. Læringsmål og forventet læringsutbytte for studentene i programmet, i forhold til (a) personlig utvikling og (b) samfunnets behov for kompetanse.
2. Helhet og sammenheng i studieprogrammet
3. Deltakernes vurdering av studieprogrammet som helhet
4. Rekruttering, inntakskvalitet og oppnådde resultater
5. Ressurser og infrastruktur

Underveis gir vi også en vurdering av tiltak som instituttet allerede har iverksatt for å forbedre programmet og foreslår ytterligere tiltak der vi mener at dette er påkrevet. Rapporten avsluttes med en konklusjon med komiteens mest sentrale anbefalinger.

Vår vurdering bygger på (1) det materialet som er fremlagt fra institutt og fakultet, (2) instituttets websider, (3) et møte avholdt 13. Januar 2009 der vi hadde samtaler med programleder Marianne Nordli Hansen, eksamenskonsulent Marte Tretvoll, studiekonsulent Gun Hafsaas, samt studentene Marianne Karlsen og Halvor Moe og (4) samtaler og/eller e-postkorrespondanse med Halvor Moe, programlederne ved ISS, ISV og ØI, samt instituttleder ved SAI. Rapporten er enstemmig.

1. Læringsmål og forventet læringsutbytte for studentene mht

a. personlig utvikling

På bachelor-nivå er det overordnede målet å gi studentene kunnskaper, ferdigheter og holdninger som kvalifiserer for jobber innen kunnskapsintensiv virksomhet – i det private næringsliv, i offentlig sektor og innen frivillige organisasjoner og interesseorganisasjoner. Bachelorgraden kvalifiserer dessuten for opptak til studier på masternivå.

Bachelorstudiet skal gi en bred innføring i det vitenskapelige grunnlaget og en grunnleggende kompetanse i faget sosiologi, både breddekunnskap om faget og mulighet for spesialisering og fordyping på et utvalg av seks emneområder. I programplanen beskrives tre typer målsettinger

for programmet: *Kunnskapsmål, ferdighetsmål og holdningsmål*. Målbeskrivelsen synes relevant, presis og godt formulert. Målene virker dessuten hensiktsmessige og rimelig avgrenset og dekkende med hensyn til de temaene studiet omfatter. Under overskriften *kunnskapsmål*, eventuelt under overskriften *ferdighetsmål* (www.uio.no), savner komiteen likevel en uttalt målsetting om at studentene skal gjøres i stand til å søke etter og systematisere empirisk kunnskap om det norske samfunn og om Norge i verden. Vi tenker spesielt på norsk offentlig statistikk og internasjonale statistikkbaser på internett og i publikasjoner. Kandidatene bør lære å sammenstille og tolke enkel deskriptiv statistikk, og innøve en kritisk og analytisk holdning til hva statistikken viser.

Komiteen oppfatter spørsmålet om målene for undervisningen er *oppnådd*, som det viktigste å besvare. Etter samtale med to masterstudenter og et fåtall lærere er inntrykket at noe kan gjøres bedre. Studentene opplever at bachelorstudiet gir for dårlig veiledning i å finne frem til aktuell litteratur på egen hånd. De ønsker dessuten at undervisningen i sterkere grad knytter sosiologiske teorier til faktiske forhold og hendelser i samfunnet, dvs. en klarere sammenheng mellom teori og empiri. Videre er det en generell antagelse at (de yngste?) sosiologistudentene synes at tall er vanskelig. Derfor velger mange bort det som lar seg velge bort av kvantitativ metode. Følgelig bør det vurderes om studiet burde inneholde en større del obligatorisk undervisning i statistikk og kvantitative analyseteknikker. Endelig mener studentene at de får for lite veiledning og trening i å skrive selvstendig, analytisk og logisk, i det man kan velge bort bacheloroppgaven. Dermed får de aktuelle studentene skrivetrening utelukkende ved å skrive resyméer av deler av pensumlitteraturen.

På masternivå er målsettingen å gi kandidatene generell metode- og teorikunnskap i tillegg til individuell spesialisering. Undervisning i forskjellige emner skal sammen med masteroppgaven bidra til høy faglig, praktisk og analytisk kompetanse, som er nyttig for mange typer yrkesroller. Et hovedmål er at kandidaten skal lære å anvende forskjellige teoretiske perspektiver og metoder. Studiet kvalifiserer for videre dr. grads-studier.

Målene for masterstudiet virker hensiktsmessige og er godt formulert. Men komiteen har noen merknader til spørsmålet om målene er oppnådd mht. studentenes læringsutbytte og personlige utvikling. Merknadene bygger på samtalen med masterstudentene (jf. ovenfor). Svært få skriver masteroppgave om tema og problemstillinger som krever en kvantitativ metodisk angrepsvinkel. Dette skyldes nok ikke bare studentenes egne prioriteringer. Det kan være et problem at kvantitative prosjekter oppmuntres i for liten grad fra lærernes side, og at studentene som velger å skrive kvantitativ oppgave, er redd for å få for dårlig oppfølging. Instituttledelsen er oppmerksom på dette, men bør gjøre enda mer for å bidra til en bedre balanse mellom kvalitative og kvantitative analyser. Lærere med kompetanse på kvantitativ forskning bør i større grad trekke masterstudenter med i (tilknytning til) sine forskningsprosjekter.

b. Samfunnets og arbeidslivets behov for kompetanse

De kritiske punktene nevnt over, er viktige også med tanke på både bachelor- og masterkandidatenes møte med arbeidslivet. Å kunne forstå og forholde seg til statistikk og statistiske beregninger er nyttige, og i en del tilfeller nødvendige, ferdigheter i de arbeidslivssektorene som det er aktuelt å søke seg inn i. Det samme gjelder evnen til å bruke den sosiologiske kunnskapen til å behandle og vurdere enkle samfunnsmessige problemstillinger analytisk i skriftlig form. Dette vil dessuten være viktige basiskrav for dem som vil studere videre på masternivå og/eller på dr.grads-nivå.

2. Helhet og sammenheng i studieprogrammet og gjennomførte forbedringer og tiltak underveis

Sammensetning av emner og emnegrupper

Sosiologi har mange bachelorstudenter, men mange av bachelorstudentene går ikke videre til master. Dette er et fellestrekk med andre tilbud i sosiologi i Norge. Strukturen på bachelor er slik at studentene har til sammen 40 st.p teori: et kurs på 20 st.p. som gir bred introduksjon med bidrag fra mange av de ansatte (tidligere to som nå er slått sammen), et kurs på 10 st.p om klassikerne og et kurs på 2000-nivå om moderne sosiologisk teori. I tillegg er det et kvantitativt og et kvalitativt metodekurs (10 st.p.) og så ett (eller to) spesialiseringskurs med semesteroppgave eller med bacheloroppgave (10 eller 20 st.p.). At bacheloroppgaven er valgfri begrunnes i at ikke alle skal videre mot forskning. Spesialiseringkursene på bachelornivå er meget spesialiserte (tema innen de 6 vedtatte fagområdene) og ser ut til å følge faglærernes spesialiseringer.

Masterprogrammet er dominert av masteroppgaven på 60 st.p. I tillegg til denne er det et teorikurs, et kvantitativt og et kvalitativt metodekurs, et teorifordypningsemne (mot masteroppgaven) og et temaspesialiseringsemne (på området for oppgaven). Det siste tilbudet er et prosjektseminar som forbereder oppgaven (problemstilling og design). Alle disse tilbudene er på 10 st.p. og går sekvensielt eller to parallelt over noe lengre tid med ett sekvensielt etterpå. Parallele kurs er innført etter evaluering av studentene for å få tid til å fordøye stoffet. Studentene er fornøyd med både formen og kvaliteten på mastertilbudet. Tilbudet består av tre felleskurs som samler alle studentene på kullet (hvorav ett metodekurs er direkte relevant for oppgaven), mens de andre kursene er direkte rettet mot fagområdet for masteroppgaven. Komiteen ser dette som en fornuftig balanse mellom det generelle og det spesielle rettet mot masteroppgaven.

Det vil alltid være en vanskelig balanse mellom felles teoretisk basis og spesialisering i et studieprogram. Bachelorprogrammet gir en god felles teoretisk basis. Tilbudet på bachelornivå er imidlertid mye mer spesialisert enn på masternivå. Det hadde vært mer logisk med en oppbygging fra introduksjon til et bredere område som kunne følges opp av en snevrere spesialisering, også tematisk i en semester- eller bacheloroppgave, som det kan bygges videre på i masteroppgaven. Det er også utydelig hvorfor bacheloroppgaven ikke er obligatorisk, ettersom denne oppgaven er et sted der studentene kan prøve ut og bruke sosiologisk teori og metode i praksis og finne ut om masterstudiet er noe for dem.

Dette er problemstillinger som fagmiljøet har tatt fatt i og arbeider med og som foreslås endret slik at temaspesialiseringkursene på bachelor blir bredere og dekker de 6 områdene til instituttet. Dette vil etter komiteens mening gi en bedre oppbygging og sammenheng i studiet. Det foreslås også at bacheloroppgaven ikke lenger skal være valgfri, men bli obligatorisk for alle. Dette mener komiteen er et riktig tiltak som også vil være en fordel for studentene dersom de (senere) går videre på masterstudiet.

Instituttet har innført skrivetrening allerede i første introduksjonskurs med prosessorientert skriving og konstruktiv respons. Det skal også innføres obligatorisk skrivetrening i forbindelse med bacheloroppgaven. Dette legger et godt grunnlag for studentene i sin videre karriere i arbeidslivet eller masterstudiet.

Masterstudentene bruker lang tid på oppgaven. For å bedre gjennomstrømmingen har instituttet innført et 10 st.p. prosjektseminar i slutten av andre semester der problemstilling og design drøftes. Dessuten organiseres studentene rundt veiledere i fagvise grupper. Denne organiseringen både etter kullprinsippet med prosjektseminar og etter faglig tilknytning, er en god idé etter komitéens mening. Den ser imidlertid (ifølge studentene) ikke ut til helt å ha funnet sin form. Særlig kan det diskuteres om det skal være et faglig samarbeid innen bredere fagområder eller innen et snevrere felt der studentene får tilgang til faglige diskusjoner som er direkte relevante for dem. Det kan synes som om det første prinsippet kan bli for likt kullorganiseringen?

Obligatorisk metodeundervisning kan alltid kritiseres for ikke å være relevant for studentens spesialisering og valg av oppgave, slik evaluering og tilbakemelding også viser. Fra studentene er obligatorisk kvantitativ metodekurs på masternivå kritisert ettersom få av dem bruker slike metoder i masterprosjektet. Fagmiljøet har møtt kritikken med sterkere oppfølging og veiledning av studentene. Dette synes komiteen er fornuftig. Vi vil understreke betydningen av metodekompetanse generelt for sosiologer, og særlig kvantitativ metode som grunnlag for å kunne forstå dagens forskning og som en kvalifikasjon det er stor etterspørsel etter i arbeidsmarkedet. Generell metodekompetanse og begrunnelse for metodevalg kunne eventuelt gjøres mer eksplisitt i forbindelse med bacheloroppgaven og i prosjektseminaret på masternivå.

Undervisnings- og vurderingsformer

I tillegg til forelesninger har instituttet lagt vekt på seminarer med erfarne veiledere, opplæring i skriving, presentasjon og kommentarer. Instituttet følger dermed opp ferdighetsmålene for programmene. Vurderingsformene på bachelor synes også godt tilpasset målene for programmet.

På bachelornivå har det vært en 'progresjon' i vurderingsformene ved at det første kurset tidligere ikke hadde skoleeksamen, bare semesteroppgave som ble godkjent/ikke godkjent. Dette sørget for en myk start for studentene i et nytt fag. Ellers er vurderingen på 1000-nivå basert på obligatoriske aktiviteter og skoleeksamen. Teorikurset 2001 har bare skoleeksamen, mens spesialiseringskursene har skoleeksamen og emneoppgave (godkjent/ikke godkjent) eller bacheloroppgave. På masternivå er vurderingen på alle kurs skoleeksamen og godkjent øvingsoppgave. På spesialiseringskursene er det en emneoppgave som teller 40% av karakteren. Hvorfor skriftlig oppgave ikke teller ved siden av skoleeksamen på de generelle kursene, er et spørsmål komitéen stiller. Det kan også synes paradoksalt at det i kurs som er direkte forberedende for masteroppgaven, skal legges så stor vekt på skoleeksamen. Det virker mer nærliggende å benytte en evalueringsform med semesteroppgave (og evt. muntlig eksamen), slik at studentene kan skrive oppgaver som er relevante for masteroppgaven.

Tilrettelegging for internasjonalisering

Studiet ser ut til å være godt tilrettelagt for internasjonalisering når det gjelder opplegg og pensum. Intensiveringen på masternivå for å øke gjennomstrømmingen kan imidlertid ha negative konsekvenser for mulighetene til å ta et semester i utlandet (2. semesters prosjektseminar, for eksempel).

3. Deltakernes vurdering av studieprogrammet som helhet, inkludert læringsmiljø og programtilhørighet (Bachelor / Master)

På spørsmål om å vurdere læringsmiljøet ved studieprogrammet som helhet, fremhever studentene i møte med komiteen bl.a. at de har gjennomgående for lite tid til å lære metode og statistikk. I hvor stor grad dette har sammenheng med den generelle nedprioriteringen av disse emnene (blant studentene) ved instituttet er ikke godt å si. De forteller imidlertid at de stort sett er fornøyd med seminarer, kontakt med lærerne og det faglige og sosiale miljøet på masterstudiet. Men kontakten med lærerne bør forbedres på bachelornivå. Grunnen til at denne kontakten er dårlig på lavere nivå antas å være at studentene kvier seg for å ta kontakt. Dermed opplever studentene at de får mindre faglig oppfølging på bachelor- enn på masternivå. Dette kan være en mulig grunn til relativt høyt frafall under og etter bachelorstudiet.

Det kan dermed virke som det forventes mer selvstendighet for å gjennomføre bachelor enn master, og det synes paradoksalt i og med at studentene er gjennomgående yngre og sannsynligvis har behov for vel så mye oppfølging og støtte som studentene på masternivå. Et annet problem som nevnes, er at bachelorstudenter som tar sikte på å gå videre på master, gjerne allerede på bachelornivå velger tema for videre spesialisering på master. Med relativt lite kontakt med og oppfølging fra lærerne, kan dette valget bli tilfeldig. Valg av tema gir føringer for metodebruk, og det kan se ut til at valget for mange faller på kvalitative fremfor kvantitative opplegg. Det kan være uheldig hvis valg av fagområde på bachelornivå blir styrende for spesialisering og oppgaveskriving på masternivå.

4. Rekruttering, inntakskvalitet og oppnådde resultater

Søkningen til programmene er relativt god, selv om det kan være ønskelig med en viss forbedring av søkermassen til masterstudiet. Fra 2009 vil opptakskravet til masterstudiet bli ren C, altså 63 poeng, noe som vil innebære en liten skjerping sammenliknet med 2007 og 2008.

Karakternivået på de fleste emnene viser en rimelig fordeling mellom de ulike karakterene. På noen emner er det en markant overvekt av gode karakterer (A og B), men dette gjelder hovedsaklig emner med få deltakere og kan derfor skyldes tilfeldige eller systematiske seleksjonseffekter ved at disse emnene tiltrekker seg særlig gode studenter eller ved at studenter på små kurs får bedre veiledning.

Bachelorprogrammet lider, i likhet med andre bachelorprogrammer ved SV-fakultetet, under et betydelig frafall. Ifølge egevalueringen er det imidlertid store problemer med registreringen av frafallet, noe som medfører at nivået på frafallet kan være overvurdert. Programleder deltar i et prosjekt om frafall ved UiO som skal kartlegge så vel nivå som årsaker til frafall. Instituttet vil etter planen benytte resultatene fra dette prosjektet til å drøfte tiltak mot frafall.

Et problem med bachelorprogrammet er at studieopplegget kan oppfattes som fragmentert og uoversiktlig. For å styrke programmet har instituttet nylig gjennomført to større endringer: For det første ble de to innføringskursene slått sammen til ett kurs (SOS1000), med seminarundervisning, skrivetrening og prosessorientert skriving. Studentevalueringene tyder på at denne reformen har vært vellykket. For det andre har en fortsatt arbeidet med bacheloroppgaven ved å innføre skrivekurs (obligatorisk fra 2009) og gjøre muntlig eksamen til en presentasjon av oppgaven (må bestås for å bestå eksamen). I tillegg arbeides det med å

forbedre studiestrukturen og strømlinjeforme tilbudet av valgfrie bachelorkurs. Det er for tidlig å si hvordan de to siste reformene vil slå ut.

Et hovedproblem i masterprogrammet er gjennomstrømningen. I 2008 reduserte SV-fakultetet antall plasser på masterstudiet fra 80 til 70 som følge av relativt lav gjennomstrømning. Det kan oppfattes som noe nær en ukultur når kun 42% av studentene *regner med* å bli ferdige på normert tid. Instituttets tall for faktisk gjennomstrømning tyder på at studentene likevel er i overkant optimistiske mht. mulighetene for å gjennomføre på normert tid. Av 101 studenter som startet på masterstudiet høsten 2006, har bare 35 fullført så langt (dvs. etter godt og vel 5 semestre). Av 55 studenter som startet høsten 2004, har fortsatt bare 28 fullført (etter mer enn 9 semestre), mens 10 fortsatt er aktive.

For å bedre gjennomstrømningen er det nærliggende å fokusere på mulige endringer i undervisningsopplegget. Ikke alle studenter oppfatter det som en hjelp til rask gjennomstrømning at de må ta to store obligatoriske metodekurs på masternivå. Det gamle obligatoriske teorikurset på 20 studiepoeng ble vurdert omtrent på samme måte. Omleggingen til et mindre teorikurs på 10 studiepoeng, fulgt av et teorifordypningskurs, vil kunne bidra til å løse det sistnevnte problemet. For studenter som skal skrive masteroppgave vil fordypning ofte være vel så nyttig som oversikt og bredde. Dette kan trekke i retning av at en bør legge forholdene mer til rette for fordypning også når det gjelder metodekursene. Det kan videre bidra til å bedre gjennomstrømningen dersom det legges til rette for at flere studenter benytter kvantitativ metode i masteroppgaven.

Det må imidlertid samtidig understrekes at såvel studenter som programledelse mener at de nåværende metodekursene er viktige for kandidatenes konkurransevne på arbeidsmarkedet, og at kandidatene må kunne lese og forstå faglige arbeider, enten disse arbeidene benytter kvalitativ eller kvantitativ metode. Komiteen deler disse vurderingene. Metodekursene og teorikurset bidrar dessuten til å gi kandidatene en felles faglig plattform og dermed til å skape en faglig identitet. Det er således viktig at eventuelle (ytterligere) endringer i teori- og metodekurs gjøres på en slik måte at disse positive effektene bevares.

Slike motstridende hensyn illustrerer at det er en stor utfordring å bedre gjennomstrømningen uten negative bivirkninger. Instituttets arbeid for å få til dette er godt i gang, men er ennå ikke fullført. Blant tiltak som er gjennomført, er at studentene tidlig skal knyttes til en veileder, at student og veileder i samarbeid skal utvikle et godt oppgaveprosjekt, at veiledningen opphører etter to semestre, at studenter med felles interesser samles i grupper, at studentene skal få tilbud om å bli knyttet til prosjekter som gjennomføres av lærere eller eksterne forskere, at det opprettes seminarer med forholdsvis homogene grupper, samt at kullfølelsen og tilknytningen til instituttet styrkes gjennom fellessamlinger og andre sosiale tiltak.

Disse tiltakene vil etter komiteens vurdering bidra til å bedre gjennomstrømningen. Vi anser likevel at ytterligere tiltak bør vurderes. I denne forbindelse kan det være nyttig å trekke på erfaringer fra andre institutter ved SV-fakultetet. Flere av disse instituttene sliter – i varierende grad – med gjennomstrømningsproblemer. Erfaringer både fra SAI og ISV indikerer imidlertid at det er mulig å øke gjennomstrømningen med målrettede tiltak. Komiteen vil særlig fremheve betydningen av følgende:

For det første er det viktig å utvikle *sterke og klare normer*. Både programledelse, administrasjon og veiledere bør fremheve ved passende anledninger at studentene *forventes* å gjennomføre studiet på normert tid. Det er litt overraskende (for utenforstående) at ISS ikke

allerede er best i klassen når det gjelder å utvikle og styrke denne typen normer. I følge studentene er dette imidlertid i ferd med å endre seg.

For det andre er det viktig med *klare og troverdige frister*. Det kan med fordel innføres en ordning der studenter som ikke leverer masteroppgaven innen fristen, ikke tillates å levere før i påfølgende semester. Slik utsatt levering kan da skje enten til den ordinære fristen i det påfølgende semesteret eller til en ekstraordinær frist noe tidligere enn den ordinære fristen. Poenget er uansett at studentene vil vite at det å bruke mer enn normert tid vil medføre en lengre utsettelse.

For det tredje bør det innføres en *belønning for dem som holder fristene*. Et eksempel på en slik belønning kan være at de som gjennomfører masterstudiet på normert tid, får en skriftlig bekreftelse på dette. En kan gjerne også utstede en liknende bekreftelse til studenter som leverer masteroppgaven til normert tid, selv om de har brukt mer enn normert tid på masterstudiet som helhet.

Endelig kan det vurderes å innføre en ordning med *fremdriftsrapporter*. Det bør avkreves en kort redegjørelse om arbeidet så langt etter noen måneders arbeid med masteroppgaven. En kan også vurdere om de som lar være å rapportere (uten saklig grunn), skal miste retten til veiledning.

5. Ressurser og infrastruktur

Instituttet sliter med at de ansatte har et betydelig gjennomsnittlig overskudd på timeregnskapet, noe som tidvis kan medføre problemer med å rekruttere eget personell til å dekke undervisningen. Etter at det ikke lenger er mulig å honorere ansatte ekstra for undervisnings- og sensurinnsats utover plikten, er dette problemet blitt mer akutt. Med mindre det igjen åpnes for ekstra honorering av innsats utover plikten (noe som i dag virker usannsynlig), eller instituttet tilføres økte ressurser, kan dette nødvendiggjøre begrensninger i ressurstilgangen til undervisning og sensur.

Begrenset kapasitet på eksisterende PC-stuer gjør at undervisning i statistikkpakker ofte må legges til ukurante tidspunkter (for eksempel fredag 18-21). Dette er et problem for flere institutter ved SV-fakultetet. En mulig løsning som bør vurderes av fakultetet, er å utstyre ett av de store auditoriene med PCer. Dette vil kunne gi et løft for undervisningen i metode og statistikk og vil kunne åpne nye muligheter også for annen undervisning.

6. Konklusjon og forslag til ytterligere tiltak

Evalueringskomiteen finner at bachelor- og masterprogrammene i sosiologi hovedsaklig fungerer godt. Rekrutteringen er tilfredsstillende og læringsutbyttet er bra. Programledelsen fungerer også godt og bør berømmes for å ha fulgt opp evalueringene med gode tiltak for å bedre kvalitet og gjennomstrømming både på bachelor og master. Bachelorprogrammet har tilsynelatende et betydelig frafall, men det er foreløpig noe uklart om problemer med det eksisterende statistiske materialet har medført at frafallet er overvurdert. Når et bedre materiale foreligger bør imidlertid spørsmålet om frafall, og hva som evt. kan gjøres for å redusere dette, drøftes inngående. Komiteen vil dessuten påpeke betydningen av:

- Fortsatt arbeid med å forbedre studietilbudet og strømlinjeforme tilbudet av valgfrie kurs;
- Innføring av obligatorisk bacheloroppgave

Masterprogrammet sliter med treg gjennomstrømning, noe som har ført til en reduksjon i antall studieplasser. Det er således en viktig oppgave for institutt og programledelse å få til en markant bedring av gjennomstrømningen. I denne forbindelse vil komiteen særlig fremheve betydningen av:

- Sterke og klare normer for gjennomføring på normert tid;
- Klare og troverdige frister for innlevering av masteroppgaver;
- Belønning i form av et bevis for de som holder fristene;
- Tilrettelegging for fordypning i metode, samtidig som obligatorisk undervisning i både kvantitativ og kvalitativ metode opprettholdes;
- Tilrettelegging for en bedre balanse mellom antall studenter som bruker hhv. kvantitativ og kvalitativ metode i masteroppgaven;
- Tilrettelegging for at masterstudentene i større grad skriver oppgaver i tilknytning til instituttets forskning.

Oslo/Trondheim, 26. Februar 2009

Jon Hovi

Randi Kjeldstad

Bente Rasmussen